

revija GLASNA, revija Zveze Glasbene mladine Slovenije,
avgust-september 2013

DEVET ŽIVLJENJ MIHE VANIČ

Kratek portret s pomočjo plošče

Zgodovina slovenske pop glasbe je zgodovina različnih podzvrsti in profilov. Zastavlja se tudi vprašanje, kaj od zgodnje slovenske popularne glasbe dejansko je pop in kaj šanson. V lanskih številkah revije Glasna smo se ob petdesetletnici festivala Slovenska popevka posvečali tudi tem vprašanjem, kot nekakšen podaljšek pa tokrat predstavljamo glasbenika Miho Vaniča. Leta 2011 je pri založbi Razplet izdal zgoščenko *Devet življenj*, jo pospremil tudi z vizualno popotnico in izbrano zasedbo z gosti.

Biografija Mihe Vaniča na njegovi spletni strani o njem pove marsikaj zanimivega: kljub temu, da na naši »sceni« še ni medijsko pod drobnogledom, ima že precej glasbenih referenc in kilometrine z različnimi zasedbami že iz časa študija rusistike, ko se je vokalno izpopolnjeval tako v Sloveniji kot v Moskvi – pri uveljavljenih pedagoginjah Editi Garčević Koželj in Galini Fjodorovni Matjuhovi. Po dolgoletnem sodelovanju z zasedbo Cyclone je sodeloval z več drugimi zasedbami, med drugim s priznanim jazzovskim triom Dejana Pečenka, in kot član zasedbe v slovensko-romskem muzikalu *Stekleno jabolko*.

Za ploščo je Vanič izbral zvočni kolaž popa, obogatene s prvini jazz, riteminbluesa, soula in funka – vse te prvine v pesmih niso ločene, marveč se prelivajo druga v drugo in tvorijo zanimivo sodobno avtorsko glasbeno podobo. Za ploščo si je Vanič vzel čas in jo posnel v petih studiih, pa tudi miks in mastering sta bila razdeljena na dva studia, pri čemer produkcija deluje kot iz enega kosa, plošča je zelo profesionalno in premišljeno narejena. Tudi zasedba, ki na posnetkih spremlja Vaničev vokal, je izjemno raznolika; med glasbeniki najdemo kitarista Igorja Bezgeta in Uroša Rakovca, saksofonista Andreasa Marinella, bobnarja in tolkalista Žigo Kožarja in Žigo Šercerja, orgličarja Roberta Ivačiča in Dejana Pečenka na klaviaturah. Kot se za soulovski zvočno podobo spodobi, so v zasedbi tudi spremljevalni pevci in pevke. Posebni gostji na albumu sta hrvaška pevka Zdenka Kovačiček, ki se je po popevkarski in festivalski karieri uveljavila kot jazzovska in bluesovska avtorica in interpretatorka, ter avstralska roots/soul/indie pevka Jackie Marshall, s koreninami v folku, jazzu, rocku in beatniškem izročilu.

Čeprav je večina albuma spisana v slovenščini, najdemo tri pesmi v tujih jezikih, točneje *Pola svijeta* z Zdenko Kovačiček in *The few steps* ter *Find me the way* z Jackie Marshall. Tematika pesmi črpa iz besedišča popa in soula, usmerjena je bivanjsko; najdemo tako splošno življenjske teme (*Človek med ljudmi*) kot intimne vsebine s kozmopolitansko konotacijo (*Še eno noč mi daj*), pa seveda kombinacijo obeh (*Tvoje sledi*). Vmes se pojavijo tudi gospelovski-soulovski teme »odrešitvene vode« v pesmi Ocean. Saj vemo, kaj v izročilu afroameriškega gospela pomeni simbol reke ali vode nasploh in kaj v sodobnem svetu pomeni meja. Vanič različne simbolične lastnosti »meje« strne v istoimenski pesmi, ki bi bila lahko tudi povzetek plošče in njegove glasbe nasploh. Hibridnost devetih življenj v glasbeni podobi plošče le stežka prizna kakršno koli mejo izraza, pač pa se vprašanje postavi v bivanjskem smislu.

Čeprav gre za neke vrste kantavtorsko ploščo, saj je, kot rečeno, protagonist tudi avtor vseh pesmi, so besedila del zvočne podobe, funkcionirajo kot dodatek in podaljšek glasbi, plošča

pa je tudi likovno in splošno vizualno zelo soulovska, v rumeno-vijolični barvi, stilistično izdelana tudi po fotografski opremi knjižice, ki je priložena.

Miha Vanič se poleg glasbe intenzivno posveča prevajanju, glasba je dodana vrednost, ki pa je, če pri roki nimate plošče, na voljo tudi na You Tubu. Poleg izbranih pesmi s plošče najdete tam tudi kratke »dokumentarčke« o nastajanju nekaterih spotov za pesmi, na voljo pa je tudi peščica gostovanj in intervjujev, ki ponujajo še uvid v, kot temu rečejo v tujini, »artist in his own words«.

Poleg samostojne plošče ima Vanič v diskografiji še niz diskografskih sodelovanj z zasedbami, večinoma v živo, posebej zanimiva pa je plošča z glasbo iz muzikala *Stekleno jabolko*.

Devet življenj Mihe Vaniča ni avtorjev preživetveni projekt, zato mu za realizacijo ni bilo treba sklepati kompromisov. Odločil se je za svojo avtorsko različico hibridnega popa, ki pa je tudi radijsko zanimiv, zato bi pričakovali, da ga bo medij sprejel in posvojil. Zdi se, da Vaniču širša prepoznavnost ni bistvena in da na srečo, kar pa pri nas v tovrstnih zvrsteh ni pogosta praksa, stavi bolj na avtorstvo in glas kot medijski blišč. Pričujoči kratek zapis naj k devetim življenjem doda še nekoliko kapljic žive vode.

Matej Krajnc